

Cavid Fərzəli

**Tanrım,
məni ölümə səhər vermə...**

Səni hər fəsil sevdi,
Mən payızı xatırladım.
Baxdım payızdan sənə;
Ömrün, qız yağışlara,
Ana buludlara qucaq açdı.
Güzgülər üzünü sevrəkən,
Sular balıqların dilini öyrənərkən.

Bir kişi üzündən yol saldın ayrılığa.
Dəniz də itirdi gülüşünü,
Sahil də kirlətdi ləpini.

Hələ canından doymadı çiçəklər,
hər bahar dərilədi əllərin,
Qarımış kölgələrin üstünə.

Sonra gözəlliyinə qəfəs qurdu qanadsız küçələr.
Qanadlarının kəklik vaxtı.
Barmaqlarının azad gününü.

Üzünü aya bənzətdilər sənin,
Ay deyildin ki qara pərdələrdən damasan.

Sən elə qadınсан qadın
Dəyişə bilmədim ayrılıq adını,
Dəyişə bilmədim kəpənək üzünü.

*

Tanrım, məni ölümə səhər vermə...
Qoy, bir az günəşin,
Bir az buludun,
Bir az da yığıq daxmaların olum.
Məni əllərimin sonuncu gecəsiylə düşür
Ovularımın payız vaxtı,
Ağacların üzünə qış gələndə...

...Saatımızın əqrəbləri teki
Hər gecə ayrılıq dönür divarlarıma,
Hər səhər ağ kədər qayıdır gözlərimə.
axı hələ barmaqlarımda bir işıq göz açmayıb.

Bir çağa çiçək də açmasın bahardan öncə.
Bir qoca kölgə də yixilmasın günəşdən sonra.

...Qoy nə qatarlar yubansın, nə ayrılıqlar...
Məni bir gecənin arxasında öldür.
Tanrım, məni ölümə səhər vermə!

*

Mən bir bataqlıq səsiyəm.
Eşitmə sevdalım, eşitmə.
Durğun olsam da,
Uçrum olsam da.
Barmaqlarımın dilində
oxuyacam adını...

Elə soyuğam ki qar məndə isinir.
Solma qar çiçəyim, solma
bütün ayrılıqlar başdan ayrılır.
Soruşma ayrılığımı, soruşma.

Bil ki, kimsə əllərindən ayrı düşməz.
Bil ki, kimsə sonacan yarım qalmaz.

Sənsiz küçələrdə üzü qaradı qar dənəsinin.
Üşümə qış günüm, üşümə

Çaylar ağsayır su yerində.
Axma su üzüm, axma
Qaya yatmaz qar ayağında.
Gəlmə baharım, gəlmə!

Ayrılıq düşməz qar üzündən.
Bilmə ağ günüm, bilmə